

se eller høre paa hele den store, murindhegnede Begravelsesplads. Overalt i Luften flimrede den flyvende Sommers Spind. Hække og Buske var som overdragne med Sølvmor, og hvert Blomsterbæger og hvert Straa var tungt af gyldne Draaber. Øverst oppe i de gamle, taarnhøje Popler, som dannede en bred Alle gennem Kirkegaarden, susede det svagt; men nede over Gravene rørte der sig ikke et Blad, og Stilheden var saa dyb, som strømmede den ud fra selve Evigheden.

I over en Time fik han Lov at sidde der ganske uforstyrret i en lykkelig bevæget, højtidsfuld Stemning, helt opgaaet i den ham saa fremmede og forunderlige Følelse af Hvile og indre Fred. Endogsaa Erindringen om Inger trængtes i disse Øjeblikke tilbage i hans Sind. Derimod tænkte han undertiden paa Jakobe. Nu, da han selv havde fundet Frelsens Vej, maatte han tænke paa dem, som ikke vidste Raad for deres Ve. For Jakobe var der dog neppe noget Haab. Hun tilhørte jo et Folk, der havde gjort sig Frafald og Fornægtelse til Livsprincip. Men for den vildledte danske Ungdom maatte sikkert den Tid være nær, hvor den vilde lade sig magtfuldt gribe af en Solopgangsstemning som den, der nu gennemlysnede og gennemglødede ham. Han mindedes nogle profetiske Ord af Poul Bergers Bekendelsesdigtning:

„Natten og Mørket er svunden; Guds Dag oprinder paany med Fred og Lykke for alle, der vil bede. Som Vildandeflokken, der strækker Halsene, naar den paa sit lange Træk over øde Bjerge øjner Havet i det Fjerne; som vansmægtende Soldater, der efter daglang March, forbrændte af Solen, hvide af Landevejens Støv, kaster sig ned ved Bækken for at drikke, — saaledes, o Menne-skehed, skal du stille din Tørst ved Naadens genfundne Kilde!“

*

*

*

Bruddet mellem Jakobe og hendes Kæreste vakte den største Opsigt i den salomonske Familjes store Bekendtskabskreds. Endog paa Børsen blev Begivenheden diskuteret. For anden Gang